

[Bauksgaard.]

giftsforhøjelser var jo for regeringen — og vel i øvrigt for en stor del af folketinget — at tiden frem til nu skulle have været anvendt til gennemførelse af en skattereform. En sådan skattereform er ikke blevet vedtaget, og hvordan man nu end vil forsøge at fordele ansvaret med større eller mindre vægt, må det i hvert fald erkendes, at en ensidig placering hos et enkelt parti kan der ikke være tale om. Der er vel grund til — jeg mener, det er væsentligt at få det sagt i forbindelse med vurderingen af den nye situation, vi står over for — at gøre opmærksom på, at da det radikale venstre i august måned meddelte, at en sådan skattereform ikke kunne vedtages med radikal tilslutning med en enkelt stemmes flertal, var det, som om der gik et jerntæppe ned for den videre udvikling i disse forhandlinger. Jeg tror, det er nødvendigt for dem, der er interesserede i en politisk vurdering af situationen og også i vurderingen af disse afgifter, at erindre sig den nævnte begivenhed i august måned.

Jeg beklager, at man ikke har kunnet få mere gang i dette, men da man ikke har kunnet det, kan det ikke være og er ikke nogen overraskelse for nogen, at vi står over for igen at skulle foretage en vurdering af den økonomiske udvikling siden da og af den økonomiske situation. Det eneste, vi ikke kan — jeg ved, nogle forsøger det — er at skubbe disse problemer fra sig. Det lader sig simpelt hen ikke gøre. Hvis man gør det, bliver det kun for en meget kort tid, og de vil vende tilbage med forøget styrke.

Hvad er da problemerne? De er jo ikke først og fremmest, som det er fremhævet af ordførere før mig, at dække et underskud i statsregnskabet, for der er ikke underskud. Det kan derfor ikke være et spørgsmål om at skaffe finansiel dækning for udgifter, for dækning er der. Det, det drejer sig om, er simpelt hen, som det er uundgåeligt i et samfund i hastig økonomisk vækst, igennem finanspolitikken og en kombination af finanspolitik og pengepolitik at tilstræbe økonomisk balance, det vil sige balance imellem det øjeblikkelige samlede forbrug og den øjeblikkelige produktion og den deraf flydende samlede valutaindtjening.

Det er klart, at skal man sikre økonomisk

balance, er det ikke tilstrækkeligt blot at se på situationen i dag, end ikke i denne måned. Det er simpelt hen den større opgave at gøre et forsøg på — med den fejlmargen, et sådant forsøg altid vil indebære — at vurdere udsigterne for den økonomiske udvikling nogen tid fremover.

Jeg er ikke uenig med den højtærede finansminister i, at vi bør tilstræbe en sådan vurdering for hele det kommende finansår, altså frem til foråret 1967. Jeg er ikke uden beundring for den højtærede finansministers udtalelse i går om, at regeringen mener sig i stand til at leve under det indtægtsstop og udgiftsstop, som den højtærede finansminister faktisk bandt sig til i går. Jeg er heller ikke uden beundring for, at man i dag tør udstede en erklæring om, at man ikke kommer igen før april 1967. Jeg synes, der er grund til at understrege, at når regeringen fremviser et så bemærkelsesværdigt mod, skal det have anerkendelse, og den være hermed givet.

Det giver selvfølgelig os andre et lidt mere langsigtet grundlag for at vurdere, og det er jeg tilfreds med. Jeg har nogle gange haft lejlighed til på det radikale venstres vegne at fremføre her i tinget, at skal noget sådant overhovedet være gørligt, forudsætter det, at en samarbejdsvilje kommer til udtryk også fra andre end regeringen; det er klart, ellers bliver der ikke samarbejde.

Vi ved, når vi ser ind i det kommende år, at der vil ske en udvikling, som gør det tvivlsomt, om økonomien kan holde uden ændringer. Jeg nærer, ganske som finansministeren nogle gange har givet udtryk for, en vis betænkelighed ved at spå om, hvordan pristalsudviklingen vil blive. De, der har interesse deri, kunne finde på at udlægge det på den måde, at det er et ønske, der er udtalt — det er det ikke. Men jeg anser det for tvivlsomt, om det er muligt at undgå en ny pristalsstigning til januar. En sådan pristalsstigning vil da blive virksom fra marts. Vi ved, at den sidste rest af overenskomstforhandlingerne, også får virkning fra marts. Med andre ord ved vi, at der under alle omstændigheder kommer en forbrugsudvidelse i marts måned for resten af finansåret 1966-67; så kan man have større eller mindre tro på, om der senere skulle komme mere til. Det, man da